

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił B. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 października 2015 roku ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, wobec czego nie spełnia określonych w art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz.1440) przesłanek do przyznania wnioskowanego świadczenia. (decyzja – k 47 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 24.03.2015r.)

W odwołaniu z dnia 27 listopada 2015 roku wnioskodawczyni zaskarżyła powyższą decyzję wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie u prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odwołanie – k. 2-3)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 23 grudnia 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 4).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. A. urodziła się w dniu (...). Z wykształcenia jest technikiem włókiennikiem. Pracowała jako konsultant ds. sprzedaży. (niesporne).

W dniu 24 marca 2015 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek– k. 1-6 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 24.03.2015r.)

Orzeczeniem z dnia 29 kwietnia 2015 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika k. 9 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 24.03.2015r.)

Od orzeczenia lekarza orzecznika wnioskodawczyni złożyła sprzeciw (bezsporne).

Orzeczeniem z dnia 11 maja roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. (orzeczenie – k. 10 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 24.03.2015r.)

Wnioskodawczyni cierpi na astmę oskrzelową przewlekłą z okresowymi zaostrzeniami, bez upośledzenia sprawności wentylacyjnej płuc także podczas zaostrzeń choroby, bez cech niewydolności oddechowej, ze słabą tolerancją wysiłku. Dolegliwości te nie naruszają sprawności organizmu wnioskodawczyni w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Okresowe zaostrzenia choroby mogą być leczone w ramach krótkotrwałych zwolnień lekarskich. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu pulmonologii dr n. med. A. M. k. 28)

U ubezpieczonej występuje także tachykardia zatokowa, przewlekłe zapalenie żołądka z infekcją H.pylori w wywiadach, niedokrwistość z niedoboru żelaza i witaminy B12 w wywiadach, po wstrząsie anafilaktycznym po domięśniowej iniekcji F. Lek. Schorzenia te nie ograniczają sprawności organizmu ubezpieczonej i nie powodują niezdolności do pracy. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych prof. dr n. med. L. P. k. 44-45)

U B. A. stwierdza się także zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym bez objawów powikłań korzeniowych, bez uszkodzenia układu nerwowego, bez ograniczenia sprawności ruchowej w postaci niedowładu kończyn czy bólowych objawów korzeni rdzeniowych o typie rwy. Z neurologicznego punktu widzenia wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii dr n. med. J. Z. – k. 49-49 odwrot)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wydane w sprawie opinie biegłych: pulmonologa, internisty i neurologa a zatem biegłych, których specjalizacje odpowiadają rodzajowi schorzeń występujących u wnioskodawczyni.

Opinie te nie zostały zakwestionowane w toku procesu przez żadną ze stron. Stanowiły zatem jedyne decydujące źródło dowodowe w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2015 poz. 748, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Z kolei, przepis art. 58 ust. 1 pkt 5, ust. 2 powołanej ustawy warunkuje posiadanie wymagane okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat i okres taki powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem, przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w toku postępowania nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie

dowodowe wykazało bowiem, że wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art.12 cytowanej ustawy.

Wynika to w sposób jednoznaczny z treści opinii biegłych o specjalizacjach lekarskich odpowiadających charakterowi schorzeń występujących u B. A..

Wskazani biegli zapoznali się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia wnioskodawczyni i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisali stan jej zdrowia.

Opinie biegłych są jasne i obiektywne, opisują stan zdrowia ubezpieczonej oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał zatem w pełni wartość dowodową wszystkich opinii biegłych wydanych w przedmiotowej sprawie oraz podzielił, jako przekonujące, wnioski wypływające z ich treści.

W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają istotnych braków, biegli w sposób dostatecznie wyczerpujący określili jednostki chorobowe, które występują u wnioskodawczyni i ocenili ich znaczenie dla zdolności do pracy, odnosząc swoją ocenę do kwalifikacji zawodowych skarżącej. Wynikające z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Biegli bardzo szczegółowo wyjaśnili dlaczego w taki właśnie sposób ocenili wyniki badań wnioskodawczyni. Podali, że schorzenia wnioskodawczyni mają taki charakter i występują z takim nasileniem, że nie przekładają się na zdolność świadczenia przez nią pracy. Brak było przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność opinii. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Biegli na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawczyni zdiagnozowali schorzenia, ocenili stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedzieli się co do sprawności jej organizmu i wpływu dolegliwości na jej zdolność do pracy. Sąd podzielił opinie pisemne jak i opinie uzupełniające biegłych uznając, iż są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków.

W konsekwencji, wobec stwierdzenia, iż wnioskodawczyni nie spełnia koniecznej przesłanki warunkującej, w myśl przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.